

Mese a sündisznőről, aki arra vágyott megsimogassák

Egyszer volt, hol nem volt, kerek erdő közepén élt egyszer egy sündisznó. Nagyon mogorva sündisznó volt, legalábbis ezt tartották róla. Mindenkiel csak morgott, mindennel elégedetlen volt, és még ha jó szándékkal közeledtek hozzá, akkor is tüskés gombóccá gömbölyödött, csak úgy meredeztek kifelé a tüskéi. Nem is közeledett hát hozzá senki jó szándékkal sündisznó-émlékezet óta. Az erdő állatai már nem is tudták, honnan olyan biztosak benne, hogy a sündisznóhoz nem érdemes jó szándékkal közeledni. Egyszerűen csak biztosak voltak benne. Egymás között csak morogtak rá, és ha néha mégis szóba elegyedtek vele, legfeljebb csak az időjárásról folyt a kurta társalgás.

Azt viszont soha senkinek nem jutott eszébe megkérdezni tőle, fáj-e a szíve. Pedig bizony nagyon fáj a szíve. Világéletében arra vágyott, hogy megsimogassák. De a szúrós tüskéktől senki sem fért hozzá. Valaha régen akadtak néhányan, akik megpróbálták, de ahogy tüskéivel megbökte őket, mind megharagudtak. Azóta senki sem próbálkozott. Így éldegélt a sündisznó napról napra és évről évre, míg egyszer éppen az erdei ösvény egyik szélétől igyekezett a másik felé, amikor vidáman ugránczó lépteket hallott, egy kislány közeledett, aki szinte repült lefelé a lejtőn, s közben egy víg dalocskát énekelt.

Amint a sündisznó észrevette a kislányt, abban a szempillantásban összegömbölyödött, amint ez már szokása volt. A kislány csak ekkor figyelt fel a tüskés gombócra. „Süni!” - kiáltott fel nagy örömmel, és leguggolt a sündisznó mellé. A sündisznó szerette volna szemügyre venni a kislányt, de az orrát sem merte kidugni.

„Kedves Süni, bújj elő a kedvemért kérte a kislány, szeretnék megsimogatni!”

A sündisznó szíve megdobbant a tüskék alatt. Ilyesmit már olyan régen mondtak neki, hogy talán nem is mondtak sohasem. Már majdnem kidugta a fejét tüskés páncélja alól, de valami mégis visszatartotta. A kislány tovább kérte.

„Kedves Süni, kérlek csak az orrocskádat, hadd érintsem meg.”

A sünninek könny szökött a szemébe. Szerencsére nem láthatta senki biztonságos rejtekében. Valami kedveset akart válaszolni a kislánynak, már a nyelvén is volt, aztán mégis más lett belőle. „Hagyj békén. Engem nem lehet megsimogatni.” - morogta, és abban a pillanatban meg is bánta, de nem volt ereje bocsánatot kérni.

A kislány elszomorodott. „Ne haragudj rám, én csak jót akartam.”

„Persze, persze, hm...” - mormogta a sündisznó, mert nem tudta, mit is mondjon.

„Hát, akkor Isten veled, kedves Süni. Talán majd máskor.” - és a kislány továbbindult, egy kicsit lassabban, mint ahogyan jött, de az erdő szépsége hamarosan visszaszerezte jókedvét.

A sündisznó a távolból még hallotta dudarászását. Szeretett volna utána kiáltani – „Gyere vissza!” De egy hang sem jött ki a torkán. Teltek-múltak a napok, és mindegyre ez járt az eszében, talán majd máskor. Magának sem merte bevallani, de a szíve mélyén egyre csak arra várt, hogy a kislány egyszer majd visszatér.

S a kislány hamarosan visszatért. Most már messziről észrevette a sünit. Halkan és óvatosan közeledett, nehogy megijessze. A süni is észrevette a kislányt. A biztonság kedvéért most is összegömbölyödött, de előzőleg még titkon alaposan szemügyre vette a várva várt jövevényt. Csak úgy vert a szíve a tüskerengteteg alatt. A kislány halkan és finoman ereszkedett le mellé.

„Itt vagyok.” - suttogta.

A süni borzasztóan izgult, hogy megint elrontja az egészsét.

„Hát, Isten hozott.” - mondta akadozva, és nagyon megkönnyebbült, hogy sikerült kimondania.

„Most megengeded, hogy megsimogassalak?”

A sündisznó összeszedte minden bátorságát, és félénken kidugta az orrát. A kislány feléje nyúlt, hogy megsimogassa, de amint a keze odaért volna, a sündisznó összerezzen, és

visszahúzta az orrát, és meredező tuskéi a kislány ujjába szaladtak. Még a vér is kiserkent belőle. A kislány feljajdult, ujját a szájába kapta, és sírva fakadt.

Látod, mondtam én, előre megmondtam.” - morgott a sün – „Jobb lett volna, ha sohase szólsz hozzám. Menj innét, hagyj magamra!”

”Hálátlan vagy és igazságtalan! És utálatos!” - sírt a kislány, és elrohant.

A sündisznó most már kétségbeesetten kiabált utána, „Várj! Gyere vissza! Én nem akartam! Nem így akartam. Én világeletemben arra vágytam, hogy megsimogassanak! Soha senki nem simogatott meg! Te voltál az egyetlen, aki...”

Már nem tudta folytatni. Hangja zokogásba fulladt. Csak úgy rázkódtak a tuskéi.

A kislány még mindent hallott. Mégsem fordult vissza. Szaladt, csak szaladt, amíg egy patakhoz érkezett. Tovább már nem bírta a lába. Leült egy kőre a parton, és hatalmas könnycseppeket hullatott a patak vizébe. A patak meg csak halkán locsogott, és magával vitte a könnycseppeket. Így ült ott egy darabig. A patak olyan halkán locsogott, hogy egyszer csak a szívében is csend lett. És akkor fülébe csengtek a sündisznó szavai, amelyeket már nem akart meghallgatni.

„Soha senki nem simogatott meg!”

Milyen türelmetlen voltam, és milyen értetlen gondolta. Megbuktam szeretetből. És újra könnyek gördültek végig az arcán. De ezek már nem a sértettség, hanem a megbánás tisztító könnyei voltak.

„Te voltál az egyetlen, aki. Az egyetlen!”

Egy pillanatig még erőt gyűjtött, aztán letörölte könnyeit, és szaladt árkon-bokron át, vissza a sündisznóhoz, s ahogy rátalált, nem törődve a tuskékkal, úgy, amint volt, fölkapta és magához ölelte.

A sün meglepetésében még összegömbölyödni is elfelejtett, becsületből még kapálózott egy kicsit, és mondott valami olyasmit, hogy eressz el, vigyázz, meg foglak szúrni, de közben boldogan simult a kislányhoz, még a szíve dobogását is érezte.

”Én így szeretlek téged, a tuskéiddal együtt! És a barátod akarok lenni.” - mondta a kislány, az örömtől elcsukló hangon. És csodák csodája, a tuskék nem szúrtak többé! Puhák és bársonyosak lettek, mint a selymes zöld pázsit. Mindnyájan félreismertünk mondta a kislány. Te kedves vagy és melegszívű, jó és szeretetreméltó.

A sün nem is tudta, hová legyen a boldogságtól. Világeletemben arra vágyott, hogy megsimogassák, de azt legtitkosabb álmaiban sem merete remélni, hogy egyszer lesz valaki, aki magához öleli. A sün és a kislány attól fogva barátok lettek. Az erdő állatai pedig mind ámultak a sündisznó átváltozásán.